

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/31/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011201097
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011201097.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., v právnej veci žalobcu : OR-LI, s.r.o., so sídlom v Liptovskom Hrádku, Dovalovo 555, IČO: 31 588 689, zast. JUDr. Jaroslavom Kokavcom, advokátom so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Ulica 1. mája 12, proti žalovanému : Štátnej veterinárnej a potravinovej správe Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Botanická 17, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/427/2011 - 71 zo dňa 24. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/427/2011 - 71 zo dňa 24. apríla 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia krajskej veterinárnej a potravinovej správy Žilina č. k. 147/2011/KVPS zo dňa 14. septembra 2011, ktorým ako odvolací správny orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Liptovský Mikuláš č. k. 23/409/2008 - R/11 zo dňa 6. júla 2011, ktorým správny orgán 1. stupňa rozhodol, že žalobca

1. Porušil povinnosť uvedenú v ust. § 3 písm. b/ bod 2 zákona č. 39/2007 Z. z. - dodržiavať opatrenia pri produkcii a uvádzaní produktov živočíšneho pôvodu na trh v záujme ochrany zdravia ľudí a to tým, že dňa 5. júna 2008 od 19:30 do 22:15 hod. bolo zistené, v prevádzkarni účastníka konania, v priestore umyvárne prepraviek v časti vyhradenej na uskladnenie čistých prepraviek sa nachádzali za čistými nastohovanými prepravkami pripravenými na použitie vo výrobe, ukryté prepravky, v ktorých bolo umiestnené :

- 758 kg Oravskej slaniny s výraznými senzorickými zmenami ako zápach, zmena farby, osliznutie a na povrchu výrobkov sa nachádzali povlaky rôznych druhov plesní
- 79 kg Bravčových údených kolien bez kostí, ich povrch bol lepkavý, vykazovali kyslý zápach, boli zjavne umyté a v prepravkách v ktorých boli uskladnené sa nachádzali zvyšky vody
- 300 kg Údených klobás, ktoré vykazovali odporný kyslý zápach, povrch klobás bol osliznutý s

výskytom plesní, v časti prepraviek sa nachádzala voda.

Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 50 písm. ap/ zákona č. 39/2007 Z. z.

2. Ďalej účastník konania porušil ust. § 29 ods. 6, ods. 7 písm. b/, ods. 10 zákona č. 39/2007 Z. z. - pôvodca živočíšnych vedľajších produktov (ďalej len „ŽVP“) je povinný zabezpečiť neškodné odstránenie živočíšnych vedľajších produktov, ktoré vznikli v súvislosti s jeho činnosťou v jeho prevádzkarni, ako aj povinnosť, triediť a bezpečne uchovávať ŽVP do doby ich prepravy na neškodné odstránenie, aby nedošlo k ich odcudzeniu a k ohrozeniu zdravia ľudí, alebo zdravia zvierat, alebo poškodeniu životného prostredia a zabezpečiť ich sústreďovanie a skladovanie podľa kategórií vo vhodných označených nádobách a miestnostiach, spravidla chladených, až do ich odvozu na spracúvanie v schválených prevádzkarniach a je povinný viesť o vyprodukovaných ŽVP evidenciu a bezodkladne nahlásiť neodkladnosť odvozu ŽVP kafilerickému zariadeniu alebo technickému zariadeniu na spracovanie živočíšnych vedľajších produktov, zároveň účastník konania porušil ustanovenia Prílohy II Kapitola 1. písm. a/ Nariadenia (ES) č. 1774/2002 Európskeho parlamentu a Rady z 3. októbra 2002, ktorým sa stanovujú zdravotné predpisy týkajúce sa živočíšnych vedľajších produktov určených pre ľudskú spotrebu (ďalej len „nariadenie (ES) č. 1774/2002“) - musia byť prijaté všetky požiadavky na zber a prepravu živočíšnych vedľajších produktov s cieľom zabezpečiť, aby materiály kategórie 1, kategórie 2 a kategórie 3 boli identifikovateľné a zostali oddelené a identifikovateľné počas zberu a prepravy a to tým, že dňa 5. júna 2008 od 19:30 do 22:15 neuskladnil údené mäsové výrobky o hmotnosti 1137 kg, ktoré vykazovali výrazné organoleptické zmeny vo vyčlenenom kalifierickom boxe, ale skladoval ich ukryté za stohmi čistých prepraviek v miestnosti vyčlenenej na skladovanie čistých prepraviek, pričom prepravky, v ktorých sa nachádzali senzory zmenené mäsové výrobky boli bez akéhokoľvek označenia, ktoré by nasvedčovalo, že sa jedná o ŽVP.

Účastník konania bezodkladne nenahlásil neodkladnosť odvozu ŽVP, čo bolo zistené pri úradnej kontrole dňa 5. júna 2008 od 19:30 do 22:15 hod. Dňa 11. júna 2008 od 10:30 do 12:15 hod. v čase úradnej kontroly boli senzory zmenené mäsové výrobky o hmotnosti 1137 kg ešte stále uskladnené u účastníka konania a to v kafilerickom boxe. Dňa 16. júna 2011 v čase úradnej kontroly od 13:00 do 15:00 hod. neboli senzory zmenené mäsové výrobky likvidované cestou kafilerie, ale boli stále skladované v kafilerickom boxe účastníka konania.

Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 50 písm. cg/ zákona č. 39/2007 Z. z.

3. Účastník konania nedodrжал ust. § 3 písm. g/ zákona č. 39/2007 Z. z. ďalšie veterinárne požiadavky podľa osobitných predpisov: (osobitným predpisom je Príloha II. Kapitola X. ods. 1 a 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 z 29. apríla 2004 o hygiene potravín) - materiál používaný na balenie do priameho a do druhého obalu nesmie byť zdrojom kontaminácie, musia sa skladovať tak, aby neboli vystavené riziku kontaminácie, činnosti pri balení do priameho obalu a do druhého obalu sa musia vykonávať tak, aby sa zabránilo kontaminácii výrobkov a to tým, že dňa 5. júna 2008 bolo v čase úradnej kontroly od 19:30 do 22:15 hod. zistené, že čisté prepravky určené na použitie v čistých častiach výroby ako priamy a druhý obal sa nachádzali v bezprostrednej blízkosti prepraviek s uskladnenými mäsoвыми výrobkami o hmotnosti 1137 kg, ktoré vykazovali výrazné organoleptické zmeny a u oravskej slaniny a údených klobás boli zistené aj výskyt plesní na ich povrchu.

Uvedeným konaním prevádzkovateľ naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 50 písm. bi/ zákona č. 39/2007 Z. z.

4. Ďalej účastník konania porušil ust. § 37 ods. 2 písm. f/ bod 2 a 4 zákona č. 39/2007 Z. z. - prevádzkovateľ je povinný sprístupniť dokumentáciu a záznamy podľa toho zákona a osobitných predpisov, ktoré príslušný orgán veterinárnej správy považuje za potrebné na posúdenie predmetu veterinárnej kontroly, je povinný predkladať príslušným orgánom veterinárnej správy všetky doklady, písomnosti, vyjadrenia a informácie potrebné na účely veterinárnych kontrol a to tým, že v čase úradnej kontroly dňa 5. júna 2008 v čase od 19:30 do 22:15 účastník konania nepredložil orgánom veterinárnej správy nadobúdacie doklady na senzory zmenené mäsové výrobky o hmotnosti 1137 kg, ktoré boli ukryté za vyčistenými prepravkami v miestnosti na skladovanie čistých prepraviek.

Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 50 písm. br/ zákona č. 39/2007 Z. z.

5. Ďalej účastník konania porušil povinnosť podľa ust. § 37 ods. 1 písm. a/ zákona č. 39/2007 Z. z. -

osoby, oprávnené disponovať s produktmi živočíšneho pôvodu sú povinné ohlásiť začatie, prerušenie a skončenie svojej činnosti orgánom veterinárnej správy a zabezpečiť, aby mali príslušné orgány veterinárnej správy vždy k dispozícii aktuálne informácie o prevádzkarni vrátane oznámenia o každej závažnej zmene v činnostiach a ust. § 41 ods. 1, 2 zákona č. 39/2007 Z. z. : - prevádzkovatelia potravinárskych podnikov môžu uvádzať na trh produkty živočíšneho pôvodu, len ak boli vyrobené, pripravené a manipulovalo sa s nimi v prevádzkarniach, ktoré spĺňajú príslušné požiadavky podľa osobitného predpisu a boli schválené, alebo podmienene schválené, ak sa to vyžaduje podľa tohto zákona a osobitného predpisu. Prevádzkovatelia potravinárskych podnikov nesmú vykonávať v prevádzkarniach, na ktoré sa vzťahuje požiadavka na schválenia podľa odsekov 1 a 5, príslušnú činnosť dovtedy, kým príslušná regionálna a veterinárna správa nevydá po osobitne vykonanej kontrole prevádzkarne rozhodnutie o schválení, alebo rozhodnutie o podmienene schválení na príslušnú činnosť a to tým, že dňa 16. júna 2008 v čase úradnej kontroly od 13:00 do 15:00 hod. bolo zistené, že v sklade sa nachádzalo 195 kg vákuovo balenej klobásky bez etikiet s označením. Podľa kontrolných zistení bola údená klobása dodávaná účastníkovi konania od spoločnosti ATLANTA, spol. s r. o., nebalená prepravkách a podľa vyjadrenia zamestnanca bola táto údená klobása balená u účastníka konania, pričom účastník konania nemal na takúto činnosť (manipuláciu, balenie a skladovanie) - rozhodnutie o schválení. Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 50 písm. a/, b/ zákona č. 39/2007 Z. z.

6. Ďalej účastník konania svojím konaním porušil st. § 37 ods. 2, písm. f/ bod 6 a 8 zákona č. 39/2007 Z. z. - prevádzkovateľ je povinný dodržiavať opatrenia nariadené orgánom veterinárnej správy, ktoré sa týkajú bezpečnosti potravín živočíšneho pôvodu a ich hygieny a prijať vhodné nápravné opatrenia podľa výsledkov vlastných kontrol, ako aj výsledkov veterinárnych kontrol a plniť ostatné povinnosti prevádzkovateľa potravinárskeho podniku v záujme ochrany zdravia zvierat, zdravia ľudí a dodržiavania hygienických požiadaviek na produkty živočíšneho pôvodu podľa § 3 a to tým:

- že dňa 11. júna 2008 v čase úradnej kontroly od 10:30 do 12:15 bolo zistené, že neplnil opatrenia č. 05/06/2008 uložené inšpektormi RVPS Liptovský Mikuláš dňa 5. júna 2011 podľa § 14 ods. 2 zákona č. 39/2007 Z. z. - bezodkladne likvidovať mäsové výrobky o hmotnosti 1137 kg cestou kafilérie a doklad o ich likvidácii predložiť na RVPS Liptovský Mikuláš. Doklad o likvidácii senzoricke zmenených mäsových výrobkov nebol účastníkom konania do vydania rozhodnutia predložený,

- že dňa 16. júna 2008 v čase úradnej kontroly bolo zistené, že účastník konania nesplnil opatrenia č. 11/06/2008 zo dňa 11.6.2008 uložené podľa § 14 ods. 2 zákona č. 39/2007 Z. z. - zákaz príjmu, skladovania a manipulácie s údenými klobásami v priestoroch firmy OR-LI, s.r.o., nakoľko dňa 16. júna 2008 sa v sklade účastníka konania nachádzala balená údená klobása o hmotnosti 195 kg a podľa dodacieho listu č. 8032730 vystaveného v expedícii mäsa o mäsových výrobkoch účastníka konania dňa 13. júna 2008 o 06:57:37 hod. bolo za účelom uvádzania mäsových výrobkov do obchodnej siete navážene 22,5 kg údenej klobásky určenej na predaj cestou podnikovej pojazdnej predajne mäsa linka 007 s ŠPZ LM 198 BH účastníka konania,

- neplnil opatrenia č. 16/06/2008 zo dňa 16. júna 2008 uložené podľa § 14 ods. 2 zákona č. 39/2007 Z. z. - vykonať v celej prevádzke dôslednú sanitáciu a predložiť na RVPS Liptovský Mikuláš záznamy o jej prevedení, stiahnuť z obehu nevyhovujúce mäsové výrobky, u ktorých boli zistené nevyhovujúce výsledky vyšetrení podľa protokolov o skúške Štátneho veterinárneho a potravinového ústavu Dolný Kubín, na RVPS Liptovský Mikuláš predložiť dodacie listy a distribučné zoznamy na výrobky dodané odberateľom, u ktorých boli vyšetrením zistené nevyhovujúce výsledky vyšetrení. Do dňa 27. júna 2008 uložené opatrenia neboli splnené. Na RVPS Liptovský Mikuláš nebol predložený záznam o vykonaní dôslednej sanitácie v celej prevádzkarni, nebol predložený doklad o likvidácii stiahnutých nevyhovujúcich mäsových výrobkov, neboli predložené dodacie listy a distribučné zoznamy odberateľov výrobkov, u ktorých boli zistené nevyhovujúce výsledky vyšetrení.

Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 50 písm. r/ zákona č. 39/2007 Z. z.

Za to sa mu v zmysle § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 39/2007 Z. z. ukladá pokuta vo výške 99 581,75 eur.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie. Uviedol, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zo dňa 6. júla 2011 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 99 581,75 eura, pričom správny orgán jej výšku odôvodnil tak, že aplikoval pravidlá pre ukládanie úhrnného trestu, t. j., že uložil pokutu za viaceré delikty v zmysle ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnuteľný. Poukázal na to, že proti tejto časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu dňa 2. augusta 2011 podali odvolanie, v ktorom uviedli, že správny orgán uložil pokutu za väčší počet údajných priestupkov, vyplývajúci z § 51 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ zákona č. 39/2007 Z. z., pričom, ale nedefinuje akú konkrétnu pokutu za ten, ktorý správny delikt ukladá a v tejto súvislosti žalobca uviedol, že poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že pokiaľ sa ukladá v akomkoľvek správnom konaní pokuta za väčší počet deliktov, je potrebné špecifikovať okrem skutkových a právnych zistení aj výšku jednotlivých pokút za jednotlivé delikty, ktoré vyjadrujú v konečnom výsledku úhrnnú pokutu, ktorá je v tomto prípade 99 581,75 eura. V prípade, že správny orgán úhrnnú pokutu ukladanú za jednotlivé priestupky nešpecifikuje, je takéto rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné a vydané v rozpore so zákonom. Ďalej žalobca uviedol, že v žalobe na strane 4 ods. 2, strane 5 ods. 8, 9, na strane 6 ods. 7 a na strane 7 ods. 4 poukazuje na nezákonnosť uloženej pokuty z dôvodu jej nepreskúmateľnosti, ale aj z dôvodu jej výšky a napriek tomu sa s touto námietkou krajský súd vôbec nezaoberal. Uviedol, že vzhľadom na uvedené je logické, že nežiadal o zníženie pokuty, keď od počiatku tvrdí, že správne konanie je nezákonné a jednotlivé priestupky, za ktoré mu bola uložená úhrnná pokuta sa nestali, respektíve nevykazujú znaky priestupkov. Ďalej uviedol, že v odvolaní zo dňa 2. augusta 2011 proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 6. júla 2011 namietali aj nezákonnosť celého správneho konania a to preto, že správne konanie nebolo začaté v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. a teda aj všetky následné právne úkony správnych orgánov boli vykonané v rozpore so zákonom. Správny orgán 1. stupňa mal žalobcovi doručiť upovedomenie o začatí správneho konania a takéto upovedomenie žalobcovi doručené nebolo a tým mu správny orgán zabránil vykonávať jeho práva ako účastníkovi konania. Poukázal na to, že podrobnejšie dôvody uviedol na strane 2, 3, 4, 5 odvolania s tým, že na nezákonnosť správneho konania poukázal aj na strane 4, 5 žaloby. Krajský súd konštatoval, že námietka ohľadne vedenia správneho konania sa v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu nenachádza a preto na ňu nemohol prihliadnuť. Žalobca má za to, že krajský súd sa vznesenou námietkou v žalobe nezaoberal. V súvislosti s rozhodnutím v predmetnom správnom konaní poukázal na právoplatnosť rozhodnutia vo veci samej, kedy podľa názoru žalobcu došlo k opätovnému pokračovaniu uplynutia prekluzívnej lehoty. Žalobca v závere svojho odvolania poukázal na to, že konanie podľa piatej časti O.s.p. a to podľa jeho názoru končí meritorným rozhodnutím a nie rozhodnutím o trovách konania. Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako súladný so zákonom potvrdil. Poukázala na to, že Krajský súd v Žiline predchádzajúcim rozsudkom č. k. 20S/5/2009 - 68 zo dňa 2. februára 2010 obe predchádzajúce rozhodnutia správnych orgánov zrušil pri aplikácii § 250 j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. Na rozsudku je vyznačená právoplatnosť dňom 17. marca 2010. Voči uvedenému skoršiemu rozsudku Krajského súdu v Žiline sa žalobca odvolal na Najvyšší súd Slovenskej republiky a žiadal, aby odvolací súd zrušil obe rozhodnutia správnych orgánov nielen z dôvodu § 250 j ods. 2 písm. d/ O.s.p., ale aj z dôvodu § 250 j ods. 2 písm. c/ O.s.p. a zároveň žiadal, aby mu Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal i náhradu trov konania v plnom rozsahu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžo/151/2010 zo dňa 25. mája 2011 odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline odmietol a o trovách konania rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Žiline 20S/5/2009 - 68 zo dňa 2. februára 2010 potvrdil. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nadobudlo právoplatnosť dňom 14. júna 2011. Žalovaný má za to, že ďalšie, teda novo vydané rozhodnutia správnych orgánov sú zákonné, zrozumiteľné a vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu veci a správne orgány sa nedopustili vady správneho konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť ich rozhodnutí. Na základe zásad úhrnného trestu uložila Regionálna veterinárna a potravinová správa Liptovský Mikuláš žalobcovi pokutu za iný správny delikt najprísnejšie postihnuteľný a to za iný správny delikt podľa § 50 písm. r/ zákona č. 39/2007 Z. z.. Výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu obsahuje popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Žalovaný poukázal na to, že uloženie sankcie má význam a to tak represívny ako aj preventívny. Výška sankcie je primeraná rozsahu

porušení žalobcu. Správny orgán 1. stupňa vo svojom rozhodnutí prihliadal na všetky kritéria pre určenie výšky pokuty stanovené zákonom č. 39/2007 Z. z. a dôsledne sa vysporiadal so závažnosťou protiprávneho konania žalobcu(skladovanie mäsových výrobkov s výraznými organoleptickými zmenami a prerastené plesňami v miestnosti, ktorá slúži na skladovanie prepraviek pripravených k použitiu vo výrobe ako priamy alebo druhý obal, ukrývanie prepraviek so senzoricky zmenenými mäsovými prepravkami, nepredloženie dokladov o pôvode mäsových výrobkov, expedovanie nevyhovujúcich produktov živočíšneho pôvodu, a tak aj ohrozovanie zdravia ľudí), so spôsobom konania žalobcu (umývanie skladovaných senzoricky zmenených mäsových výrobkov, ich ukrývanie za čistými prepravkami, neplnenie opatrení uložených orgánom veterinárnej správy), s časom trvania (neplnenie uložených opatrení bezodkladne) a s možnými následkami protiprávneho konania (ohrozenie zdravia ľudí, nezabezpečená kvalita a bezpečnosť mäsových výrobkov, uvádzanie do obehu nevyhovujúce senzoricky zmenené mäsové výrobky). I podľa krajského súdu ako vyplýva z jeho rozsudku je považovaná námietka žalobcu o úhrnnej pokute za nedôvodnú, nakoľko žalovaný sa pojmom úhrnná pokuta vo svojom rozhodnutí zaoberal dostatočne, vysvetlil tento pojem a taktiež ich absorpčnú zásadu pri ukladaní úhrnnej pokuty a rozhodnutie žalovaného je aj v tomto bode riadne zdôvodnené. Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, tá je vecou voľnej správnej úvahy správneho orgánu a súd by sa s výškou uložených sankcií mal zaoberať len v prípade, ak by voľná úvaha, ktorou sa správny orgán riadil pri rozhodovaní vo výške sankcie, nezodpovedala obsahu spisu, alebo by sa priechla zásadám logického myslenia (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/83/2008). Aplikácia absorpčnej zásady je uplatňovaná v prospech delikventa a takýto postup je v súlade s judikatúrou jednak slovenských ako i českých súdov. Uložením úhrnnej sankcie sa sleduje primeranosť postihu, nakoľko uplatnenie kumulačnej /sčítacej/ zásady by mohlo viesť k neúmerne vysokej pokute, a teda postup správnych orgánov je v prospech žalobcu. Konanie podľa piatej časti O.s.p. začalo podaním žaloby žalobcu na Krajský súd v Žiline, t. j. 31. januára 2009 a skončilo sa právoplatnosťou uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, t. j. 14. júna 2011 a počas súdnych konaní lehota určujúca zánik zodpovednosti za správne delikty neplyní. Od 15. júna 2011 až do právoplatnosti rozhodnutia Krajskej veterinárnej a potravinovej správy Žilina, t. j. do 19. septembra 2011 plynul zvyšok jednoročnej lehoty ustanovenej v § 51 ods. 5 zákona č. 39/2007 Z. z. a to polovica júna, júl, august, 19 dní zo septembra a z uvedeného vyplýva, že ešte neuplynula predmetná jednoročná lehota a nezanikla zodpovednosť a ani možnosť uložiť žalobcovi za zistené porušenia pokutu ako to tvrdí žalobca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdiť a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

V § 1 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti je upravený predmet úpravy tohto zákona

(1) Tento zákon ustanovuje :

- a) veterinárne požiadavky na zdravie zvierat, násadové vajcia a na spermu, embryá a vajíčka zvierat (ďalej len „zárodočné produkty“) z hľadiska zdravia zvierat a na ochranu zvierat,
- b) veterinárne požiadavky na produkty živočíšneho pôvodu vrátane vedľajších živočíšnych produktov a odvodených produktov (ďalej len „živočíšny vedľajší produkt“) a vybraných produktov rastlinného pôvodu v záujme ochrany zdravia zvierat,

- c) veterinárne požiadavky na zvieratá, násadové vajcia, ako aj na produkty živočíšneho pôvodu vrátane živočíšnych vedľajších produktov v záujme ochrany zdravia ľudí,
- d) práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb vo veterinárnej oblasti, ako aj odborné veterinárne činnosti a podmienky ich vykonávania,
- e) organizáciu, pôsobnosť a právomoci orgánov vykonávajúcich štátnu správu vo veterinárnej oblasti,
- f) sankcie za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom.

(2) Tento zákon sa nevzťahuje na vykonávanie úradných kontrol na overovanie dodržiavania predpisov o organizovaní spoločného trhu s poľnohospodárskymi výrobkami.

§ 3 Veterinárne požiadavky

Veterinárnymi požiadavkami podľa toho ust. písm. b/ bodu 2. tohto zákona v znení účinnom ku dňu 31. augusta 2009 sú pri produktoch živočíšneho pôvodu vrátane živočíšnych vedľajších produktov a vybraných produktoch rastlinného pôvodu, dodržiavanie opatrení pri produkcii a uvádzaní produktov živočíšneho pôvodu na trh v záujme ochrany zdravia ľudí.

Podľa tohto ust. písm. g/ veterinárnymi požiadavkami sú i ďalšie veterinárne požiadavky podľa osobitných predpisov.

Ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise správneho orgánu, ide v poradí o druhé preskúmané rozhodnutia správnych orgánov, keď obe pôvodné rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe boli rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/5/2009 - 68 zo dňa 2. februára 2010 zrušené v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušené a vec bola vrátená žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie s tým, že krajský súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a to napriek úspechu vo veci, nakoľko zistil okolnosti hodné osobitného zreteľa. Na základe odvolania žalobcu proti pôvodnému zrušujúcemu rozsudku krajského súdu následne v odvolacom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžo/151/2010 zo dňa 25. mája 2011 odvolanie žalobcu vo veci samej odmietol a výrok krajského súdu o trovách konania potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Pokiaľ žalobca namietal, že zo strany správneho orgánu mu nebolo doručené upovedomenie o začatí správneho konania, tak odvolací súd sa s touto argumentáciou žalobcu nestotožnil a považuje ju za účelového charakteru. Ako vyplýva z administratívneho spisu, tak Regionálna veterinárna a potravinová správa v Liptovskom Mikuláši príslušné upovedomenie o začatí správneho konania č. 23/409/2008 zo dňa 6. júna 2008 správny orgán adresoval na meno konateľa obchodnej spoločnosti žalobcu G. H. a na sídlo obchodnej spoločnosti žalobcu podľa údajov nachádzajúcich sa v obchodnom registri. upovedomenie zo dňa 6. júna 2008 riadne prebral dňom 13. júna 2008 splnomocnenec žalobcu poverený na preberanie písomností. Takéto doručenie je treba považovať za súladné so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Nové a teda ďalšie doručovanie upovedomenia o začatí správneho konania nie je potrebné a bolo by to nad rámec zákonných povinností správneho orgánu, hoci boli pôvodné rozhodnutia správnych orgánov zrušené v preskúmvacom konaní krajským súdom. Správne preto postupoval procesne prvostupňový správny orgán, keď vydal oznámenie o pokračovaní v správnom konaní zo dňa 22. júna 2011, ktoré bolo doručené žalobcovi dňa 24. júna 2011, kde mu bolo oznámené že Regionálna veterinárna a potravinová správa Liptovský Mikuláš pokračuje k konaní na základe skutočností zistených pri úradných kontrolách dňa 5. júna 2008, 11. júna 2008, 16. júna 2008 a 19. júna 2008, ktorých zistenia sú uvedené v príslušných úradných záznamoch o kontrole nachádzajúcich sa v administratívnom spise a na ktoré odkazuje v dôvodoch svojho rozhodnutia aj Krajský súd v Žiline.

Podľa § 250i ods.1 veta prvá O.s.p. pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého

rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pred správnymi orgánmi nezistil žiadne také pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť vydaného správneho rozhodnutia.

Čo sa týka námietky žalobcu, že správne orgány vo veci mali aplikovať Nariadenie Európskeho spoločenstva č. 882/2004, tak správne konštatoval krajský súd, že takáto námietka nebola predmetom námietok žalobcu pred prvostupňovým správny orgánom a ani pred odvolacím správny orgánom a preto sa správne orgány s takouto námietkou nemohli žiadnym spôsobom vysporiadať, keďže o nej nevedeli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k uvedenej námietke uvádza, že napriek tomu správne orgány súladne postupovali s Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 zo dňa 29. apríla 2004 o úradných kontrolách uskutočňovaných s cieľom zabezpečiť overenie dodržiavania potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá. Práve naopak, z bodu 23 uvedeného nariadenia vyplýva, že správny orgánom nič nebránilo, aby aplikujúc uvedené nariadenie v zmysle čl. 50 Nariadenia (ES) č. 178/2002 zvažili, či by členský štát nemal informovať Komisiu, ak má k dispozícii informácie, týkajúce sa existencie vážneho priameho alebo nepriameho rizika zdravia ľudí, vyplývajúceho z krmív alebo potravín. Odvolací súd taktiež považuje za potrebné zdôrazniť, že zákon č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov je súladný a kompatibilný i s nariadením ES č. 882/2004.

Čo sa týka námietok žalobcu, že výška pokuty uložená žalobcovi nezodpovedá zákonným kritériám pre ukládanie sankcií a že je uložená v rozpore so zákonom, tak odvolací súd sa s takouto argumentáciou žalobcu nestotožnil a považuje ju za účelovú.

Podľa § 51 ods. 1 písm. d/ zákona o veterinárnej starostlivosti v znení účinnom ku dňu 31. augusta 2009 fyzickej osobe - podnikateľovi alebo právnickej osobe uloží príslušný orgán veterinárnej správy pokutu od 1 000 000 Sk do 5 000 000 Sk, ak sa dopustí správneho deliktu podľa § 50 písm. g/, h/, p/, r/, v/, w/, z/, ab/, af/ a bj/.

Podľa § 51 ods. 4 pri určovaní pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania a možné následky protiprávneho konania. Pri posudzovaní závažnosti protiprávneho konania orgán veterinárnej správy berie do úvahy jeho povahu, možný vplyv na zdravie zvierat, zdravie ľudí alebo ochranu zvierat, ako aj iné faktory, najmä opakované porušovanie tohto zákona.

Podľa § 51 ods. 5 pokutu možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď príslušný orgán veterinárnej správy zistil porušenie alebo nespĺnenie povinností, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď došlo ku konaniu zakladajúcemu právo na uloženie pokuty.

Podľa § 50 písm. r/ zákona o veterinárnej starostlivosti fyzická osoba - podnikateľ alebo právnická osoba sa dopustí iného správneho deliktu, ak nedodrží pri uvádzaní produktov živočíšneho pôvodu na trh opatrenia nariadené orgánom veterinárnej správy, najmä obmedzenie uvádzania produktov na trh alebo obmedzenie obchodu s produktmi posúdenými ako nepoživatelné alebo nevhodné na ľudskú spotrebu, alebo nariadenie zničenia produktov živočíšneho pôvodu, ktoré môžu predstavovať vážne ohrozenie zdravia zvierat alebo zdravia ľudí, alebo sú nevhodné na ľudskú spotrebu.

V danom prípade Regionálna veterinárna a potravinová správa Liptovský Mikuláš uložila žalobcovi pokutu vo výške 99 581,75 eura. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky takto uložená pokuta bola uložená v súlade so zákonom a správne prvostupňový správny orgán aplikoval pri súbehu viacerých správnych deliktov absorpčnú zásadu. Správne v tejto súvislosti žalovaný správny orgán poukazuje na zásady, ktoré je potrebné aplikovať pri ukladaní sankcií, keď v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007. V tejto súvislosti správne dôvodí krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia že žalovaný sa pojmom úhrnná pokuta vo svojom

rozhodnutí dostatočne zaoberal dostatočne, tento pojem vysvetlil a taktiež i absorpčnú zásadu pri ukladaní úhrnnej pokuty a že rozhodnutie žalovaného je v tomto bode riadne zdôvodnené. S takouto argumentáciou Krajského súdu sa stotožňuje i Najvyšší súd Slovenskej republiky, pretože argumentácia krajského súdu má oporu v obsahu administratívneho spisu.

Odvolací súd sa taktiež nemohol stotožniť s námietkou žalobcu, že prvostupňový správny orgán mu uložil sankciu až po uplynutí jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty, keď v tejto súvislosti v odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru konanie končí meritórnym rozhodnutím a nie rozhodnutím o trovách konania. V tejto súvislosti správne konštatuje krajský súd, keď tvrdí, že žalobca v žalobe subjektívnu lehotu očividne vypočítal nesprávne, keď uviedol ako koniec týchto lehôt dátumy v roku 2008.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že v zmysle § 246 O.s.p., ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky v predchádzajúcom konaní rozhodol uznesením sp. zn. 6Sžo/151/2010 zo dňa 25. mája 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. júna 2011 a preto treba prijať ten názor, že dovtedy trvalo i súdne preskúmavacie konanie podľa piatej časti hlavy druhej O.s.p., a že dovtedy taktiež spočívala príslušná prekluzívna lehota podľa § 51 ods. 5 zákona o veterinárnej starostlivosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nemohol stotožniť s názorom žalobcu, že by Najvyšší súd Slovenskej republiky v predchádzajúcom konaní rozhodoval iba o trovách konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval ako vyplýva z jeho uznesenia sp. zn. 6Sžo/151/2010 zo dňa 25. mája 2011 i o odvolaní žalobcu smerujúcou o proti výroku Krajského súdu v Žiline, ktorým v predchádzajúcom konaní zrušil obe rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe podľa § 250 j ods. 2 písm. d/ O.s.p. Pričom žalobca sa v odvolaní domáhal zmeny zrušujúceho rozsudku krajského súdu s tým, že rozhodnutia správnych orgánov sa zrušia i z dôvodu ustanovenia § 250 j ods. 2 písm. c/ O.s.p. Teda z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nerozhodoval vzhľadom na odvolanie žalobcu iba o trovách konania a preto správne museli správne orgány vyčkať na rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci a na správoplatnenie rozhodnutia.

Preto podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote od 15. júna 2011 do právoplatnosti rozhodnutia Krajskej veterinárnej a potravinovej správy v Žiline, teda do 19. septembra 2011 plynul zvyšok jednoročnej subjektívnej prekluzívnej lehoty zakotvenej v § 51 ods. 5 zákona o veterinárnej starostlivosti a preto správne orgány postupovali súladne so zákonom, keď žalobcovi uložili príslušnú finančnú sankciu. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že úradné kontroly boli u žalobcu vykonané v júni 2008 a na základe týchto zistení vydala regionálna veterinárna a potravinová správa v Liptovskom Mikuláši rozhodnutie č. 23/409/2008 - R zo dňa 10. júla 2008 a v odvolacom konaní Krajská veterinárna potravinová správa Žilina vydala odvolacie rozhodnutie č. KVPS - 710/2008 dňa 3. novembra 2008. Následne žalobca podal dňa 31. januára 2009 predchádzajúcu správnu žalobu na Krajský súd v Žiline a od vykonania úradných kontrol do podania predchádzajúcej správnej žaloby tak uplynulo 7 mesiacov a 25 dní. Nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 6Sžo/151/2010 z predchádzajúceho konania nadobudlo právoplatnosť dňa 14. júna 2011, potom za uvedenej časovej genézy rozhodovania správnych orgánov vyplýva že stihli právoplatne rozhodnúť v subjektívnej jednoročnej prekluzívnej lehote o predmetných správnych deliktoch žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalobca závažným spôsobom porušil svoje zákonné povinnosti na úseku veterinárnej starostlivosti, ktoré skutočnosťou nesporne vyplývajú z jednotlivých úradných záznamov z vykonaných kontrol a zhodne s prvostupňovým súdom sa stotožňuje s tým, že skutková veta v prvostupňovom správnom rozhodnutí je súladná so zisteným skutkovým stavom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že zákon o veterinárnej starostlivosti stanovuje príslušným prevádzkovateľom všeobecnú povinnosť, ktorej zmyslom je, aby sa potraviny, ktoré nevyhovujú požiadavkám na akosť, vôbec nedostali na trh, t. j. vôbec vylúčiť možnosť zo strany spotrebiteľov nakúpiť takéto nevyhovujúce a zdravie ohrozujúce potraviny. Viazaním tejto povinnosti až na zistenie kontrolných orgánov by celkom stratilo svoj zmysel, pretože do prípadnej štátnej kontroly a jej záverov by takéto nevyhovujúce potraviny boli stále na trhu a je úlohou a povinnosťou prevádzkovateľa takéhoto podniku, aby v rámci svojej podnikateľskej činnosti zabezpečil také kontrolné mechanizmy, ktorými zabezpečí, aby potraviny, ktoré nezodpovedajú požiadavkám na akosť neboli vôbec uvádzané do ďalšieho obehu a nedostali sa vôbec k spotrebiteľovi.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako súladný so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246 c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.